

Staten for en af Delenes Vedkommende, saa maa den Landmand, der ikke kan faa de Foderkager eller den Majs, som han har forlangt, være fritaget for at faa noget andet i Stedet. Saa behøver Staten heller ikke at indkøbe noget andet i Stedet, og vedkommende Mand vil staa fuldkommen klart og faa den Pris, som de andre, der ikke ønsker Ombytning, faar, nemlig Gennemsnitsprisen for Majs. Jeg finder det meget vigtigt at faa dette klaret paa dette Tidspunkt og vil derfor bede den højtærede Minister svare mig paa dette Spørgsmaal.

Pinstrup: Jeg mener, det vilde være bedre, om det Korn, der leveres og ønskes ombyttet, slet ikke blev betalt. Saa har man undgaaet alle Vanskeligheder. Thi det skal nok vise sig, at der er nogle af de Landmænd, der leverer deres Korn og faar Pengene, som, naar de om 4—5—6 eller 7 Maaneder skal have Majsen, vil være kommet i Forlegenhed for Penge. Man maa ikke tro, at alle Landmænd ligefrem svømmer i Penge. Jeg sagde aldeles ikke noget om, at de ikke vilde tage Majsen. Jeg sagde, at der kunde komme Vanskeligheder og Besværigheder; saaledes udtrykte jeg mig. Denne lille Bemærkning henvender jeg til det ærede Medlem fra Lejre (N. Frederiksen).

Den højtærede Indenrigsminister vilde ikke anerkende Rigtigheden af, hvad jeg havde anført om, at man opretholdt de kommunale Kornnævn for at faa fat i det lille Parti Byg, som jeg nævnedes før, hos dem, der ikke havde dyrket Vintersæd. Jeg sagde, at det blev en kostbar Bagatel, og jeg vil hævde, at hvis man ikke havde dette i Loven, havde man ikke Brug for de kommunale Kornnævn. Jeg kan ikke erkende, at de er paakrævede som Følge af Ombytningen; thi ved Ombytningen behøver der ikke at ske andet end, at Landmanden, naar han fører sit Korn til Statslageret, siger til Statslageret: saa meget vil jeg have ombyttet, og saa meget vil jeg have Penge for. Der er slet ikke Brug for eller Plads til de kommunale Nævn, saa vidt jeg kan se. Jeg synes ikke, at disse kan blande sig i det Forhold, og jeg ved ikke, hvad de skal gøre der; thi det er Statslagrene, der faar at vide af Landmanden, hvor meget af sit Korn han vil have Majs eller Kager for, og hvor meget han vil have Penge for.

Den højtærede Indenrigsminister gjorde Rede for Overenskomsten, som nu er sluttet med Rederne, og tilføjede, at hvis Fragten falder, kan Staten lade være at

bruge de Skibe, som er aftalte til den dyre Fragt. Ja, det kan Staten gøre; men det faldt mig da ind, hvor ganske anderledes Landmændene vilde være stillede, hvis vi faar opretholdt Indkøbsmonopolet, thi saa kan Landmændene ikke sige, at de ikke vil have det, de har købt. Der er jo ikke andre end Centralkontoret, som kan indføre Majs og Foderkager her til Landet, og Landmændene maa altsaa tage Varen, hvor meget der end er betalt derfor, selv om de havde Mulighed for at faa den indført billigere paa anden Maade. De er nødtte til at tage den til den Pris, det har kostet at indføre den, plus den Avance, Indehaverne deraf er sikre paa at faa.

Den højtærede Minister gjorde nogle Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, jeg havde fremført vedrørende § 13 om Kornsnyderne, og sagde, at hvis man havde den Opfattelse, at der var mange Kornsnydere i Landet, vilde det slet ikke hjælpe, selv om man gik Rettens Vej. Den Opfattelse, at der er mange Kornsnydere her i Landet, er imidlertid netop blevet støttet af den Presse, jeg før nævnedes, den radikale og socialdemokratiske Presse; i den er der Gang efter Gang talt om Kornsnyderne, og der er nævnt, at der skal være et Antal af 40 000 Kornsnydere her i Landet. Jeg tror dog netop, at det vil gøre en stor Forskel, om det er et Nævn, der sidder og akkorderer med disse om de Sager, eller om man gaar Rettens Vej; for naar Retten har talt, bør der jo ties derom bagefter, og det vil sikkert ogsaa ske. Jeg vil nu haabe, at den højtærede Minister vil søge at paavirke sit Partis Blade i denne Henseende, saa de ikke mere taler om de mange Kornsnydere paa den Maade, som de hidtil har gjort, saa faar vi se, om det ikke skulde hjælpe; jeg ved ikke, om den højtærede Minister allerede har gjort det før, men det var sikkert ikke af Vejen, om han vilde gøre det i Erkendelse af, at ved den Omtale, de danske Landbrugere hidtil har faaet, er der sket disse en stor Uret.

Den højtærede Minister omtalte, at jeg havde sagt, at det var i Storimportørernes Interesse at faa dette Centralkontor, dette Monopolindkøb, opretholdt. Jeg maa fremdeles fastholde, at dette er min Opfattelse. Den højtærede Minister anførte med særdeles Tilfredshed, at Andelsselskaberne var med, særlig, at Andelsfoderstofindkøbsselskabets Repræsentant her paa Øerne, Direktør Henriksen, var med. Det er meget muligt; men jeg kunde da nævne, at Formanden for de jyske Andelsfoderstofforret-